

การใช้คำนามและการแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ
ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่

Use and variation of Nouns among Three - Generation Speakers
at Ko Klang Sub-district, Ko Lanta District, Krabi Province

อุสมาน การดี^{1*} กาทินี มามะ² พาศินี ดอลี³ สุมายะห์ ดอเลาะ⁴ ฮานาฟิยะห์ มีอราเฮง⁵
และปองทิพย์ หนูหอม⁶

Ausman Kandi^{1*} Katinee Mamat² Phasinee Dorlee³ Sumaiyah Dorloh⁴ Hanaphiyah mueraheng⁵
and Pongthip Noohom⁶

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้ วิเคราะห์เรื่องการใช้คำนามและการแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาการใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ 2) เพื่อศึกษาการแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตาจังหวัดกระบี่และภาษาไทยมาตรฐานโดยมีกลุ่มผู้บอกภาษา คือ ชาวบ้านทั้ง 3 ระดับอายุในตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ ได้แก่ ระดับอายุที่ 1 ที่มีอายุตั้งแต่ 51ปีขึ้นไป ระดับอายุที่ 2 ที่มีอายุตั้งแต่ 31 – 50 ปี และระดับอายุที่ 3 ที่มีอายุตั้งแต่ 15 – 30 ปี ระดับละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามคำนาม จำนวน 150 คำ พร้อมภาพประกอบในการสื่อสาร ผลการศึกษาการใช้คำนามและการแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ พบว่า การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ แบ่งเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้ 1) การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุใช้ศัพท์เดียวกัน จำนวน 106 คำ เช่น [ma³ - ɛ:ŋ⁰ - sa:p¹], [kaj¹ - pa:¹] เป็นต้น 2) การใช้คำนามในผู้พูด 2 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกันมีจำนวน 84 คำ เช่น [pa:⁰ - thɔ:ŋ² - ko:⁴], [phak¹ - kra¹ - chet¹] เป็นต้น 3) การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกันจำนวน 3 คำ เช่น [ʔaj⁰ - sa¹ - kri:m⁰], [nok³ - kra¹ - pu:t¹] เป็นต้น 4) การใช้คำนามระดับอายุเดียวกันใช้ศัพท์ต่างกัน จำนวน 51 คำได้แก่ [kra¹ - diŋ¹], [nok³ - sɛ:k¹] และ [kaŋ⁰ - han⁴ - lom⁰] ส่วนการแปรของคำนามในผู้พูดสามระดับอายุ พบว่า มีการแปรทั้งด้านเสียงและการแปรด้านศัพท์ มีการแปรด้านเสียง จำนวน 13 คำ ตัวอย่างเช่น คำว่า [chap¹ - pho:ŋ⁴], [fu:ŋ⁴] เป็นต้น และการแปรด้านศัพท์ จำนวน 9 คำตัวอย่างเช่น คำว่า [ka¹ - thi³], [me:k²] เป็นต้น

คำสำคัญ : คำนาม การแปรของคำนาม ผู้พูดสามระดับอายุตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่

Abstarct

This research analyses the use of nouns and nouns variation among three generations of speakers at Ko Klang Sub-district, Ko Lanta District, Krabi Province. The objectives of the research are: 1) to study the use of nouns among three generations of speakers at Ko Klang Sub-district, Ko Lanta District, Krabi Province, 2) to study the variation of nouns and standard

¹⁻⁵นักศึกษาลัทธิสุตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา 95000

⁶อ., สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา 95000

*Corresponding author: Tel.:0613612248. E-mail address: Ausman.k@yru.ac.th

Thai among generation of speakers at Ko Klang Sub-district, Ko Lanta District, Krabi Province, by interviewing the speakers from three groups divided by age level at Ko Klang Sub-district, Ko Lanta District, Krabi Province. Age range of the first groups was 51 years and over, the second group 's was 31 - 50 years old and the third group's was 15 - 30 years old. There were 10 people at each level, with a total of 30. A 150 - word noun questionnaire is a tool used with illustrations in communication. The results of the study found that the use of nouns among 3 generations could be divided into 4 groups: 1) the same words 106 words, were used in 3 generations such as [maʔ³ - ɛ:ŋ⁰ - sa:p¹], [kaj¹ - pa:¹]' 2) the different vocabularies, 84 word, were used in 2 generations such as [pa:⁰ - thɔŋ² - ko:⁴], [phak¹ - kraʔ¹ - chet¹]' 3) the different words, 3 words, were used in 3 generations such as [kra¹ - diŋ¹], [nok³ - sɛ:k¹] and [kaŋ⁰ - han⁴ - lom⁰]' 4) the different words 51 words, were used in the same generations such as [ʔaj⁰ - saʔ¹ - kri:m⁰], [nok³ - kraʔ¹ - pu:t¹] In terms of noun variation of speakers at three levels of age, it was found that there were the variations in both vowel sounds and words. There were 13 variations of sounds such as [chap¹ - pho:ŋ⁴], [fu:ŋ⁴], etc. and 9 variations of words such as [ka¹ - thiʔ³], [me:k²] etc.

Keywords: noun, variation of nouns, three-age level speaker of Ko Klang Sub-district, Ko Lanta District, Krabi Province.

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่แสดงถึงเอกลักษณ์วัฒนธรรมและประเพณีของคนไทย เป็นภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านรูปคำ เสียงและความหมายตามพื้นที่วิถีชีวิตของคนไทยในแต่ละภาค เป็นเครื่องมือที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกันให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ไม่ว่าจะเป็นในด้านความรู้ ความคิดเห็น และความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ภาษาถิ่น เป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์ที่แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน เป็นภาษาที่ไม่มีแบบแผน ใช้เฉพาะในการสื่อสารโดยใช้คำพูด และไม่มีภาษาเขียนอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ [1] ได้ให้ความหมายของภาษาถิ่นในหนังสือเรื่องภาษากับสังคม สรุปได้ว่าภาษาถิ่นคือ ภาษาไทยที่พูดกันเฉพาะในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งเราสามารถจัดภาษาแต่ละภาษาประจำภาคต่าง ๆ ให้เป็นภาษาถิ่น เรียกว่าภาษา “ถิ่นภาค” ภาษาเหล่านี้มีคุณสมบัติหรือเอกลักษณ์ประจำถิ่นที่ทำให้ผู้ฟังที่เป็นคนไทย ไม่ว่าจะอยู่ในภาคใดได้ยินแล้วรู้ได้ว่าเป็นภาษาถิ่นใด

อชญา ปลอดแก้ว [2] ได้ให้ความหมายของภาษาไว้ในงานวิจัย “การเปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ระหว่างผู้พูด 3 ระดับ อายุ” สรุปได้ว่า ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและความต้องการสิ่งต่าง ๆ มาตั้งแต่ครั้งบรรพกาลตลอดมาจนปัจจุบัน แต่การใช้ภาษาในปัจจุบันย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลงจนมีความแตกต่างจากการใช้ภาษาในอดีต สาเหตุก็เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงตามปัจจัยต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอตราบเท่าที่ยังมีผู้ใช้ภาษาอยู่

พจนี ศิริอักษรสาสน์ [3] ได้กล่าวถึงเรื่องปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไว้ว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษา 2 ประการ ได้แก่ ปัจจัยภายในหรือการเปลี่ยนแปลงภายใน และปัจจัยภายนอกหรือการเปลี่ยนแปลงภายนอก การเปลี่ยนแปลงภายในเป็นการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของภาษาและการ

เปลี่ยนแปลงภายนอกเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการยืม นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงของภาษาไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงจากภายในหรือการเปลี่ยนแปลงจากภายนอก อาจจำแนกได้ 4 ประการ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงด้านเสียงการเปลี่ยนแปลงด้านคำศัพท์การเปลี่ยนแปลงด้านไวยากรณ์ และการเปลี่ยนแปลงด้านความหมาย

อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ เป็น 1 ในอำเภอของจังหวัดกระบี่ที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ทำให้การปรับตัวของผู้คนในพื้นที่มีการเรียนรู้ พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในหลายชุมชน โดยเฉพาะในพื้นที่ตำบลศาลาด่าน และตำบลเกาะลันตาใหญ่ จะพบว่าการใช้ภาษาอังกฤษของผู้คนในพื้นที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นกิจวัตรในแต่ละวัน ดังนั้นอิทธิพลของภาษาถิ่นอาจมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจากอิทธิพลการใช้ภาษาอังกฤษ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ มีแหล่งการท่องเที่ยวเชิงวิถีวัฒนธรรมท้องถิ่น ก็มีอิทธิพลจากภาษาอื่นเข้ามา เช่น การย้ายถิ่นฐาน การศึกษา คำสแลงที่เกิดจากบุคคลกลุ่มหนึ่ง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงหรือการแปรของภาษา

จากการที่ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการแปรภาษาของคน 3 ระดับอายุ พบว่าการเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวภาษาตามกาลเวลา ส่วนการแปรของภาษาพิจารณาจากลักษณะหรือรูปแบบในภาษานั้นอย่างเฉพาะเจาะจง ส่วนการนำระดับอายุของผู้พูดเข้ามาพิจารณาในการศึกษาการแปรของภาษา นอกจากจะทำให้เห็นความหลากหลายในการใช้ภาษาของคนต่างระดับอายุกันแล้ว จะทำให้เห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะมีแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงของรูปภาษารูปใดรูปหนึ่งที่สามารถสังเกตได้ว่ากำลังสืบหน้าไปเรื่อย ๆ เช่น การแปรของเสียงในผู้พูดรุ่นสูงอายุ รุ่นกลาง และอายุน้อย เปรียบได้กับภาษาในอดีต ภาษาในปัจจุบันและภาษาในอนาคต ดังนั้นการศึกษากการแปรของภาษาในผู้พูดต่างอายุกัน แต่ศึกษาในเวลาเดียวกันจะสามารถทำให้เราเห็นแนวโน้มที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบในสังคมนั้น ๆ

จากการเก็บข้อมูล พบว่า การใช้คำนามในผู้พูดทั้งสามระดับอายุ มีความเหมือนและแตกต่างกันในแต่ละคำ ตัวอย่างการใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ

ตารางที่ 1 การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	3	กระดิ่ง	โลกครวน [lo:k ⁶ - khruan ⁵]	กระดิ่ง [kra: ⁴ - di:ŋ ⁴]	โลกดิ่ง [lo:k ⁷ - di:ŋ ⁴]
2.	64	นกแสก	นกฮูกหน้าขาว [nɔk ⁷ - hu:k ⁶ - na: ² - kha:w ¹]	นกแสก [nɔk ⁷ - sɛ:k ²]	นกฮูก [nɔk ⁷ - hu:k ⁶]
3.	105	กั้งหันลม	ลูกลม [lu:k ⁶ - lom ⁵]	กั้งหันลม [kaŋ ⁴ - han ¹ - lom ⁵]	กั้งหัน [kaŋ ⁴ - han ¹]

จากการศึกษาการใช้คำนามและการแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ พบว่า คำนามที่ใช้มีความแตกต่างกันไป ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการใช้คำนามและการแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ แล้วนำมาเปรียบเทียบการใช้คำนามที่ใช้ในชีวิตประจำวันของทั้ง 3 ระดับอายุ ทั้งในส่วนที่เหมือนและต่างกัน เฉพาะกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ทั้ง 3 ระดับอายุ ได้แก่ อายุ 51 ปีขึ้นไป อายุ 31 – 50 ปี และอายุ 15 – 30 ปี

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้รวบรวมจำนวนคำ 150 คำ จากพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ของสถาบันทักษิณคดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและหนังสือภาษาไทยถิ่น ของวิไลศักดิ์ กิ่งคำ [4] เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายทั้ง 3 ระดับอายุ ได้แก่ ระดับอายุ 51 ปีขึ้นไป, ระดับอายุ 31 – 50 ปี และระดับอายุ 15 – 30 ปี โดยใช้รายการคำนามทั้ง 11 หมวด จากหนังสือภาษาไทยถิ่น ของวิไลศักดิ์ กิ่งคำ ที่มีรูปคำเป็นภาษาไทยให้กลุ่มเป้าหมายได้ตอบกลับเป็นภาษาถิ่น รายการคำนามจะมีภาพประกอบเพื่อให้เกิดความง่ายและความเข้าใจแก่ผู้พูดทั้ง 3 ระดับอายุ โดยใช้สัทอักษรจากงานวิจัย “ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดกระบี่” ของกมลพร พิศพิศักดิ์ [6] ซึ่งเก็บข้อมูลระหว่างเดือนกรกฎาคม – เดือนกันยายน พ.ศ. 2561 โดยเลือกผู้บอกภาษาอยู่ในพื้นที่ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ หลังจากนั้นได้นำข้อมูลที่รวบรวมในการเก็บจากรายการคำนามของผู้พูดทั้ง 3 ระดับอายุมาวิเคราะห์เพื่อศึกษาการใช้คำนามและการแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่

ประเด็นที่ 2 การแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำนามที่ปรากฏในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ของสถาบันทักษิณคดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และหนังสือภาษาไทยถิ่นของวิไลศักดิ์ กิ่งคำ รวมทั้งสิ้นจำนวน 150 คำ โดยคัดเลือกจากหมวดต่าง ๆ ทั้ง 11 หมวดตามหนังสือภาษาไทยถิ่น เพื่อนำมาเป็นแบบทดสอบการใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุฯ พร้อมกับภาพประกอบในการสื่อสารเพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น

ประเด็นที่ 1 การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่

จากการเก็บข้อมูลคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันโดยการคัดเลือกรายการคำจากพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ของสถาบันทักษิณคดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และหนังสือภาษาไทยถิ่นของวิไลศักดิ์ กิ่งคำ จำนวน 150 คำ นำไปสัมภาษณ์ผู้พูดทั้ง 3 ระดับอายุ ได้แก่ ระดับอายุ 51 ปี ขึ้นไป ระดับอายุ 31 – 50 ปี และระดับอายุ 15 -30 ปี ซึ่งเป็นประชาชนในพื้นที่ตำบลเกาะกลาง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ แล้วจำแนกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุใช้ศัพท์เดียวกัน 2. การใช้คำนามในผู้พูด 2 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกัน 3. การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกัน 4. การใช้คำนามระดับอายุเดียวกันใช้ศัพท์ต่างกัน

1. การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุใช้ศัพท์เดียวกัน

จากการวิจัยพบว่า คำนามที่ผู้บอกภาษาทั้ง 3 ระดับอายุใช้ศัพท์เดียวกันทั้งหมดมีจำนวน 106 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุใช้ศัพท์เดียวกัน

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับที่ 1, ระดับที่ 2, ระดับที่ 3
1.	1	กบ	ก๊อบ [kɔp ³]
2.	2	ตะกร้อ	โลกกร้อ [lo:k ⁶ - krɔ: ⁴]
3.	4	มะกรูด	โลกกรูด [lo:k ⁶ - kru:t ⁴]
4.	5	แมลงสาบ	แมงแปะ [mɛ:ŋ ⁵ - pɛ:ʔ ⁴]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้บอกภาษาทั้ง 3 ระดับอายุใช้ศัพท์เดียวกันมีจำนวนทั้งหมด 106 คำ จากรายการคำภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันทั้งหมด 150 คำ ตัวอย่างเช่น กบ ตะกร้อ มะกรูด แมลงสาบ เป็นต้น ดังนั้นการใช้คำนามในภาษาไทยถิ่นของผู้บอกภาษาทั้ง 3 ระดับอายุ ได้แก่ ระดับอายุที่ 1 อายุ 51 ปีขึ้นไป ระดับอายุที่ 2 อายุ 31 – 50 ปี และระดับอายุที่ 3 อายุ 15 – 30 ปี ในตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ ยังมีการใช้ภาษาไทยถิ่นเหมือนกัน ตั้งแต่ระดับอายุที่ 1, 2 และระดับอายุที่ 3 ซึ่งยังคงรักษาถิ่นเดิมไว้

2. การใช้คำนามในผู้พูด 2 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า การใช้คำนามในผู้พูด 2 ระดับอายุใช้คำศัพท์ต่างกัน 26 คำ ซึ่งการใช้ศัพท์ต่างกันของผู้พูด 2 ระดับอายุแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ต่างกัน 2. การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน 3. การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 และผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า คำนามที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 และผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ต่างกัน มีจำนวน 26 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ต่างกัน

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุ 1	ระดับอายุที่ 2
1.	126	ปาห้องโก้	เจ็ยะโก้ [cia ⁴ -ko:j ³]	แจกโก้ [cɛ:k ⁴ -ko:j ³]
2.	63	ผักกระเฉด	ผักเฉด [phak ¹ -che:t ²]	ผักฉืด [phak ¹ -chi:t ²]
3.	21	แมงป่องบ้าน	โตะยายมัน [to ⁴ -ja:j ⁵ -man ⁵]	ทุ่ยายมัน [thu: ⁶ -ja:j ⁵ -man ⁵]
4.	96	ชี้เถ้า	ชี้ท่าว [khi: ² -tha:w ⁶]	ท่าว [tha:w ⁶]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คำในภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันในผู้พูดทั้ง 2 ระดับอายุ ใช้ศัพท์ต่างกันมีทั้งหมด 26 คำจากรายการคำนามภาษาไทยถิ่นได้ในผู้พูดสามระดับอายุทั้งหมด จำนวน 150 คำ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงการใช้อย่างไทยถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้พูดบอภาษา 2 ระดับอายุได้แก่ ระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 ในตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ มีการใช้ภาษาไทยถิ่นที่ต่างกัน ตัวอย่าง ปาห้องโก้ ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า เจ็ยะโก้ ส่วนระดับอายุที่ 2 เรียกว่า แจกโก้ ทั้ง 2 ระดับอายุมีความแตกต่างกัน มีการแปรรูปคำในพยางค์หน้า, ผักกระเฉด ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า ผักเฉด ส่วนระดับอายุที่ 2 เรียกว่า ผักฉืด จะเห็นได้ว่าการแปรศัพท์ในพยางค์ท้าย, แมงป่องบ้าน ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า โตะยายมัน ส่วนระดับอายุที่ 2 เรียกว่า ทุ่ยายมัน จะเห็นได้ว่าการแปรรูปศัพท์พยางค์หน้า จากคำว่าโตะ เป็น ทุ่ และชี้เถ้า ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า ชี้ท่าว ส่วนระดับอายุที่ 2 เรียกว่า ท่าว จะเห็นได้ว่าระดับอายุที่ 2 มีการตัดรูปคำพยางค์หน้า คือ คำว่า ชี้ ออกไป

การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า คำนามที่ผู้บอภาษาระดับอายุที่ 2 และผู้บอภาษาระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน มีจำนวน 24 คำตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	97	โอง	เนียง [niaŋ ⁵]	โอง [ʔo:ŋ ³]
2.	131	ดวงจันทร์	เดือน [d̪iən ³]	ดวงจันทร์ [duaŋ ⁴ - can ³]
3.	132	โลก	ดูเนีย [du: ² - nia: ³]	โลก [lo:k ⁶]
4.	134	หน้าอก	อก [na: ² - ʔɔk ³]	หน้าอก [na: ² - ʔɔk ³]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าคำในภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 ใช้ศัพท์ต่างกันมีจำนวนทั้งหมด 24 คำ กรายการคำนาม 150 คำ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงการ ใช้ภาษาไทยถิ่นในชีวิตประจำวันของ 2 ระดับอายุ ได้แก่ ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ในตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ มีการใช้ภาษาถิ่น ตัวอย่าง ระดับอายุที่ 2 ส่วนใหญ่เรียกว่า เนียง ในขณะที่ ระดับอายุที่ 3 โดยส่วนใหญ่จะเรียกว่า โอง, ดวงจันทร์ ระดับอายุที่ 2 เรียกว่า เดือน ในขณะที่ระดับอายุที่ 3 เรียกว่า ดวงจันทร์, โลก ระดับอายุที่ 2 เรียกว่า ดูเนีย ในขณะที่ระดับอายุที่ 3 เรียกว่า โลก จะเห็นได้ว่าทั้ง 3 คำ นี้ มีการแปรรูปคำ จนไม่เหลือเค้าเดิม คำว่า หน้าอก ระดับอายุที่ 2 เรียกว่า อก ในขณะที่ระดับอายุที่ 3 เรียกว่า หน้าอก ทั้ง 2 คำนี้ แสดงให้เห็นว่า ระดับอายุที่ 2 มีการลดรูปยั้งค์จากภาษาไทยมาตรฐาน ในขณะที่ระดับ อายุที่ 3 ยังมีคำว่า หน้า เป็นพยัญชนะหน้าของระดับอายุที่ 2 ทำให้เห็นถึงอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐานที่เข้า มามีบทบาทต่อภาษาถิ่นได้ ตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ มากยิ่งขึ้น

การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า คำนามของผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 และผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 3 ใช้ ศัพท์ต่างกันมีจำนวน 34 คำ ดังตัวอย่างคำปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 3
1.	97	โอง	เนียง [niaŋ ⁵]	โอง [ʔo:ŋ ³]
2.	92	ฝุ่น	ถุน [thun ¹]	ฝุ่น [fun ¹]
3.	131	ดวงจันทร์	เดือน [d̪iən ³]	ดวงจันทร์ [duaŋ ⁴ - can ³]
4.	50	มะม่วงหิมพานต์	ยาไทย [ja: ⁵ -ho:j ⁶]	ยาฮัย [ja: ⁵ - ho:j ¹]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าภาษาถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้บออายุที่ 1 และ 3 ใช้ศัพท์ต่างกันมีจำนวนทั้งหมด 34 คำ จากรายคำทั้งหมด 150 คำ ตัวอย่าง คำว่า โอง ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า เนียง ในขณะที่ระดับอายุที่ 3 เรียกว่า โอง, ผุ่น ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า ถุน ในขณะที่ระดับอายุที่ 3 เรียกว่า ผุ่น, ดวงจันทร์ ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า เดือน ในขณะที่ระดับอายุที่ 3 เรียกว่า ดวงจันทร์, มะม่วงหิมพานต์ ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า ยาโหย ในขณะที่ระดับอายุที่ 3 เรียกว่า ยาไ้ย จากตัวอย่างทั้ง 4 คำนี้ แสดงให้เห็นถึงการแปรศัพท์ในระดับอายุที่ 1 และ 3 ด้านของเสียงสระที่ยังพอมีรูปคำเค้าเดิมหลงเหลืออยู่ และการแปรรูปคำ จากระดับอายุที่ 1 และ 3 ที่ไม่เหลือเค้าเดิมอีกเลย

3. การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า คำนามผู้บอภาษาในระดับอายุที่ 1, 2 และ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน มีจำนวน 3 คำ คำนามที่ผู้บอภาษาในระดับอายุที่ 1, 2 และ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

ตารางที่ 6 การใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกัน

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	3	กระดิ่ง	โลกครวน [lo:k ⁶ - khruan ⁵]	กระดิ่ง [kra: ⁴ - di:ŋ ⁴]	โลกดิ่ง [lo:k ⁷ - di:ŋ ⁴]
2.	64	นกแสก	นกฮูกหน้าขาว [nɔk ⁷ - hu:k ⁶ - na: ² - kha:w ¹]	นกแสก [nɔk ⁷ - sɛ:k ²]	นกฮูก [nɔk ⁷ - hu:k ⁶]
3.	105	กั้งหันลม	ลูกลม [lu:k ⁶ - lom ⁵]	กั้งหันลม [kaŋ ⁴ - han ¹ - lom ⁵]	กั้งหัน [kaŋ ⁴ - han ¹]

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นถึงการใช้คำภาษาถิ่นใต้ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้พูดทั้ง 3 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกัน มีจำนวนทั้งหมด 3 คำ จากรายกรคำทั้งหมด 150 คำ ตัวอย่าง กระดิ่ง ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า โลกครวน ระดับอายุที่ 2 เรียกว่า กระดิ่ง และระดับอายุที่ 3 เรียกในรูปแบบหนึ่งว่า โลกดิ่ง, นกแสก ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า นกฮูกหน้าขาว ระดับอายุที่ 2 เรียกว่า นกแสก และระดับอายุที่ 3 จะเรียกในรูปแบบหนึ่งว่า นกฮูก, กั้งหันลม ระดับที่ 1 เรียกว่า ลูกลม ระดับที่ 2 เรียกว่า กั้งหันลม และระดับที่ 3 จะเรียกอีกรูปแบบหนึ่งว่า กั้งหัน จากงานวิจัยครั้งนี้ทำให้เห็นได้ว่า 4 คำนี้ มีรูปศัพท์เปลี่ยนแปลงไปไม่เหลือเค้าเดิมทั้งหมด ทำให้ภาษาถิ่นใต้มีการแทรกแซงจากภาษาถิ่นอื่นและภาษาไทยมาตรฐานบางครั้งอาจอยู่ที่บริบทในการใช้ เช่น ตะกร้อ เมื่อเป็นวัตถุ เราจะเรียกว่าโลกกร้อแต่เมื่อชวนกันไปเล่นจะลดรูปคำพยางค์คำหน้าเหลือกร้อ เช่น ไปเล่นกร้อกัน เป็นต้น

4. การใช้คำนามระดับอายุเดียวกันใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า การใช้คำนามในผู้พูดระดับเดียวกันทั้ง 3 ระดับอายุใช้ศัพท์ต่างกัน แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. การใช้คำนามในระดับอายุที่ 1 ใช้ศัพท์ต่างกัน 2. การใช้คำนามในระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ต่างกัน และ 3. การใช้คำนามในระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

การใช้คำนามในระดับอายุที่ 1 ใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า คำนามที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ใช้ศัพท์ต่างกัน มีจำนวน 51 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 การใช้คำนามในระดับอายุที่ 1 ใช้ศัพท์ต่างกัน

ลำดับที่	หน่วย อรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1
1.	19	ไอศกรีม	ไอติม [ʔa:j ⁴ -tim ³], น้ำแข็ง [na:m ⁷ -khɛ:ŋ ¹] หวานเย็น [wa:n ¹ -jen ¹]
2.	45	นกกกระปูด	น็อกชูด [nɔk ⁷ - khu:t ⁶], น็อกตุต [nɔk ⁷ - tu:t ⁴]
3.	59	ปลาไส้ตัน	ปลาฉิ่งฉิ่ง [pla: ³ - chiŋ ⁴ - chaŋ ⁴], ปลาโตกอ่อน [pla: ³ - do:k ⁴ -ʔɔ:n ³]
4.	60	แมงกูดจี	แมงขี้จัว [mɛ:ŋ ⁵ - khi: ³ - ŋua ⁵], แมงพลัด [mɛ:ŋ ⁵ - phlat ¹], แมงขี้ควาย [mɛ:ŋ ⁵ - khi: ³ - khwa:j ⁵], แมงซอนชี่ [mɛ:ŋ ⁵ - chɔ:n ⁵ - khi: ³]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการใช้ศัพท์ต่างกันของผู้พูดระดับอายุที่ 1 จำนวน 51 คำ จากรายการคำทั้งหมด 150 คำ ตัวอย่าง ไอศกรีม จะใช้คำว่า ไอติม อยู่ในอัตราที่สูงมาก จำนวน 7 คน รองลงมาใช้คำว่า น้ำแข็ง จำนวน 2 คน และหวานเย็นในอัตราที่น้อยจำนวน 1 คน, นกกกระปูด มีการใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า น็อกชูด จำนวน 9 คน และน็อกตุต จำนวน 1 คน, ปลาไส้ตัน ใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า ปลาฉิ่งฉิ่ง จำนวน 7 คน และปลาโตกอ่อน จำนวน 3 คน, แมงกูดจี มีการใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า แมงซอนชี่ จำนวน 6 คน เรียกแมงซอนควาย จำนวน 2 คน และเรียกแมงขี้จัวกับแมงพลัด คำละ 1 คน จากตัวอย่างทั้ง 4 คำ จะเห็นได้ว่าคำบางคำมีอิทธิพลมาจากภาษาไทยมาตรฐานและคำบางคำ มีชื่อเรียกตามรูปลักษณะที่อยู่อาศัย เช่น แมงกูดจี เป็นต้น

การใช้คำนามในระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า คำนามที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ต่างกัน มีจำนวน 36 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 8 การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 2 ใช้ศัพท์ต่างกัน

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 2
1.	7	ตะกร้า	ตะกร้า [ta:ʔ ⁴ - kra: ⁴], ชะ [cha:ʔ ⁶]
2.	16	กะละมัง	ผุ่น [phu:n ⁶], โคม [kho:m ⁵]
3.	24	ถาด	ตากล้ม [ta: ⁴ - lam ¹], ถาด [ta:t ²]
4.	36	ตะปู	แกล็กโคน [lɛk ¹ - kho:n ⁵], ตาปู [ta: ⁴ - pu: ³]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการใช้คำนามที่ต่างกันของผู้พูดระดับอายุที่ 2 จำนวน 36 คำ แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาถิ่นที่แม้จะอยู่ในระดับอายุเดียวกันแต่มีการใช้คำต่างกัน ตัวอย่างคำว่า ตะกร้า มีการใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่าตะกร้า จำนวน 6 คน และชะ จำนวน 4 คน, กะละมัง ใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า โคม จำนวน 6 คน และผุ่น จำนวน 4 คน, ถาด ใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า ตากล้ม จำนวน 6 คน และถาด จำนวน 4 คน, ตะปู ใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า แกล็กโคน จำนวน 8 คน และตาปู จำนวน 2 คน จากตัวอย่าง ทั้ง 4 คำ จะเห็นได้ว่า คำบางคำมีอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน เช่น ตะกร้า บางคำ เช่น ตาปู จะเห็นได้ว่า ยังคงใช้คำถิ่นเดิมไม่มีปัจจัยอื่นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือทำให้คำนี้สูญหาย

การใช้คำนามในระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า คำนามที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน มีจำนวน 34 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 9 การใช้คำนามในผู้พูดระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์ต่างกัน

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 3
1.	42	ภูเขา	เขา [kha:w ¹], ควน [khua: ⁵], ภูเขา [phu: ⁵ - kha:w ¹]
2.	54	งูจงอาง	งูบองหลา [ŋu: ⁵ - bɔ: ⁴ - la: ¹], งูจงอาง [ŋu: ⁵ - coŋ ⁴ - ʔa: ³]
3.	75	กระดุก	ดุก [du:k ⁴], โดก [do:k ⁴]
4.	81	ดวงอาทิตย์	หวัน [wan ¹], ดวงอาทิตย์ [dua: ³ - ʔa: ³ - thit ⁷]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาถิ่นที่ต่างกันของผู้พูดระดับที่ 3 พบว่ามีการใช้ศัพท์ต่างกัน จำนวน 44 คำ แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาถิ่นที่แม้จะอยู่ในระดับอายุเดียวกันแต่มีการใช้คำต่างกัน ตัวอย่าง ภูเขา จะใช้คำว่า เขา อยู่ในอัตราที่สูงมาก จำนวน 4 คน ใช้คำว่า ควน จำนวน 2 คน ใช้ว่าภูเขา จำนวน 2 คน, งูจงอาง มีการใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า งูบองหลา จำนวน 5 คน และงูจงอาง จำนวน 4 คน, กระดุก ใช้

ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า ตุ๊ก จำนวน 6 คน และโดก จำนวน 3 คน, ดวงอาทิตย์ มีการใช้ศัพท์ต่างกัน คือคำว่า
 หวัน จำนวน 8 คน และดวงอาทิตย์ 2 คน จะเห็นได้ว่าทั้ง 4 คำ ใช้ศัพท์ในการพูดแตกต่างจากภาษาไทย
 มาตรฐานและสอดคล้องกับภาษาไทยมาตรฐาน อีกทั้งยังคงใช้คำถิ่นเดิมไม่มีปัจจัยอื่นทำให้เกิดการ
 เปลี่ยนแปลง หรือทำให้คำนี้สูญหาย

ประเด็นที่ 2 การแปรของคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอลำสนธิ จังหวัดกระบี่

การแปรของภาษาหมายถึง การที่รูปในภาษาตั้งแต่ 2 รูปขึ้นไปอาจใช้แทนที่กันได้โดยไม่ทำให้
 ความหมายแก่นหรือความหลักเปลี่ยนไป รูปในภาษาอาจเป็นหน่วยด้านใดก็ได้ เช่น การออกเสียง คำศัพท์และ
 รูปประโยค การใช้ภาษาถิ่นของชาวบ้านในตำบลเกาะกลาง อำเภอลำสนธิ จังหวัดกระบี่ ขึ้นอยู่กับปัจจัย
 ต่าง ๆ เป็นตัวตั้ง เช่น การศึกษา อาชีพ อายุ เป็นต้น เพราะภาษากับสังคมนั้นมีความสัมพันธ์กันไปตามกาลเวลา
 ดังนั้นผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานขึ้นมาว่าสาเหตุเหล่านี้จะทำให้ภาษาถิ่นเดิมนั้นเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นมาบ้าง
 หรือไม่ และมากหรือน้อยเพียงใดในการเกิดการแปรของภาษาในชีวิตประจำวันของผู้คนในพื้นที่ตำบลนี้ โดย
 แบ่งเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1. การแปรด้านเสียง 2. การแปรด้านศัพท์

1. การแปรด้านเสียง

การแปรเสียง หมายถึงการใช้ศัพท์เหมือนกันและยังคงมีแก่นความหมายเดิม แต่เสียงของศัพท์
 ต่างกัน ได้แก่ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์

ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ บางอายุมีการออกเสียงของศัพท์ภาษาถิ่นในตำบล
 เกาะกลางแตกต่างกัน แต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เกิดขึ้นกับศัพท์บางศัพท์เท่านั้น แบ่งเป็น 3 ลักษณะ
 ได้แก่การแปรด้านเสียงพยัญชนะ การแปรด้านสระ และการแปรด้านวรรณยุกต์

การแปรด้านเสียงพยัญชนะ สามารถแบ่งเป็น 1 ประเด็นย่อย ได้แก่ การแปรเสียงพยัญชนะต้น

การแปรเสียงพยัญชนะต้น

ผู้วิจัยพบว่าทั้ง 3 ระดับอายุที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 พบว่ามี
 การแปรด้านเสียงพยัญชนะต้นจำนวน 2 คำ ทำให้เสียงพยัญชนะต้นแตกต่างกันตัวอย่างคำปรากฏตามตาราง
 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 10 การแปรด้านเสียงพยัญชนะต้น

ลำดับที่	หน่วย อรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	92	ฝุ่น	ถุน [thun ¹]	ถุน [thun ¹]	ฝุ่น [fun ¹]
2.	140	ฝูง	ชุง [khu:ŋ ¹]	ฝูง [fu:ŋ ¹]	ชุง [khu:ŋ ¹]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการแปรพยัญชนะต้นของทั้ง 3 ระดับอายุ พบที่มีการแปรทั้งหมด
 จำนวน 2 คำ ได้แก่ ฝุ่น และฝูง คำว่าฝุ่น มีการแปรพยัญชนะต้นเดียว คือ [th] ~ [f] ผู้ใช้ระดับอายุที่ 1
 และ ระดับอายุที่ 2, ฝูง มีการแปรพยัญชนะต้นเดียว คือ [kh] ~ [f] ผู้ใช้ระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่
 3 ใช้ “ชุง” [kh] ในขณะที่ผู้ใช้ระดับอายุที่ 2 มีการแปรเป็น “ฝูง” [f]

การแปรด้านเสียงสระ สามารถแบ่งเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ การแปรด้านเสียงสระพยางค์คำหน้า และการแปรด้านเสียงสระพยางค์คำท้าย

การแปรด้านเสียงสระพยางค์คำหน้า

ผู้วิจัยพบว่าการแปรเสียงสระพยางค์คำหน้าของของผู้บอกภาษาทั้ง 3 ระดับอายุ มีการแปรเสียงสระส่วนหน้า มีจำนวน 1 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 11 การแปรด้านเสียงสระพยางค์คำหน้า

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	71	ฉับโผง	ฉับโผง [chap ¹ - pho:ŋ ¹]	ฉับโผง [chap ¹ - pho:ŋ ¹]	แช็บโผง [chɛp ¹ - pho:ŋ ¹]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการแปรเสียงสระในพยางค์คำหน้าในผู้พูด 3 ระดับอายุ พบว่ามี การแปรทั้งหมดจำนวน 1 คำ ได้แก่ ฉับโผง คำว่า “ฉับโผง” [a] ~ [ɛ] ผู้ใช้ระดับอายุที่ 1 และ 2 ใช้ “ฉับโผง” [a] เหมือนกัน แต่ในขณะที่เดียวกันผู้ใช้ระดับอายุที่ 3 ใช้ “แช็บโผง” [ɛ] มีรูปแปรแตกต่างไปจาก ระดับอายุที่ 1 และ ระดับอายุที่ 2

การแปรด้านเสียงสระพยางค์คำท้าย

ผู้วิจัยพบว่าการแปรเสียงสระพยางค์คำท้ายของของผู้บอกภาษาทั้ง 3 ระดับอายุ มีการแปรเสียง สระพยางค์ท้าย มีจำนวน 2 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12 การแปรด้านเสียงสระพยางค์คำท้าย

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	63	ผัก กระเฉด	ผักเฉด [phak ¹ - che:t ²]	ผักฉืด [phak ¹ - chi:t ²]	ผักเฉด [phak ¹ - che:t ²]
2.	78	ต้นประดู่	ต้นโด่ [tɔn ⁴ - do: ³]	ต้นดู [tɔn ⁴ - du: ³]	ต้นโด่ [tɔ:n ⁴ - do: ³]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการแปรของสระพยางค์คำท้ายของทั้ง 3 ระดับอายุ พบว่ามีการแปรทั้งหมดจำนวน 2 คำ ได้แก่ ต้นประดู่ และผักกระเฉด “ผักกระเฉด” มีการแปรเสียงสระในพยางค์คำท้าย คือ [e:] ~ [i:] ผู้ใช้ระดับที่ 1 และระดับอายุที่ 3 ใช้ “ผักเฉด” [e:] ในขณะที่ผู้ใช้ระดับอายุที่ 2 มีการแปรเป็น “ผักฉืด” [i:], “ต้นประดู่” มีการแปรเสียงสระในพยางค์คำท้าย คือ [o:] ~ [u:] ผู้ใช้ระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 3 ใช้ “ต้นโด่” [o:] ในขณะที่ผู้ใช้ระดับอายุที่ 2 มีการแปรเป็น “ต้นดู” [u:]

การแปรด้านเสียงวรรณยุกต์

ผู้วิจัยพบว่าการแปรเสียงวรรณยุกต์ส่วนหน้าในผู้พูด 3 ระดับอายุ มีการแปรเสียงวรรณยุกต์ส่วนหน้าจำนวน 8 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 13 การแปรด้านเสียงวรรณยุกต์

ลำดับ ที่	หน่วย อรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	38	นกกุ่ม	น็อกุ่ม [nɔk ⁷ - khum ⁶]	น็อกขุ่ม [nɔk ⁷ -khum ²]	น็อกขุ่ม [nɔk ⁷ - khum ²]
2.	44	อีเห็น	มุซัง [mu: ⁵ - saŋ ⁴]	มุสัง [mu: ⁵ - saŋ ¹]	มุสัง [mu: ⁵ - saŋ ¹]
3.	50	มะม่วงหิมพานต์	ยาโฮย [ja: ⁵ - ho:j ⁶]	ยาโฮ้ย [ja: ⁵ - ho:j ¹]	ยาโฮ้ย[ja: ⁵ - ho:j ¹]
4.	149	ร่ม	รุ่ม [rɔm ⁶]	รุ่ม [rɔm ⁷]	รุ่ม [rɔm ⁷]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการแปรเสียงวรรณยุกต์ในผู้พูด 3 ระดับอายุ พบว่า คำว่า “นกกุ่ม” ใช้วรรณยุกต์เสียงที่ [6] ในขณะที่เดียวกันผู้ใช้ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 มีการแปรเสียงวรรณยุกต์ คำว่า “คุ่ม” ใช้วรรณยุกต์เสียงที่ [2], “อีเห็น” มีการแปรเสียงวรรณยุกต์ คือ [4] ~ [1] ในผู้พูดระดับอายุที่ 1 ใช้ “มุซัง” ซึ่งคำว่า “ซัง” ใช้วรรณยุกต์เสียงที่ [4] ในขณะที่ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 มีการแปรเป็น “มุสัง” ซึ่งคำว่า “สัง” ใช้วรรณยุกต์เสียงที่ [1], “มะม่วงหิมพานต์” มีการแปรเสียงวรรณยุกต์ คือ [6] ~ [1] ในระดับที่ 1 ใช้ “ยาโฮย” เสียงวรรณยุกต์ [6] อายุที่ 2 และ 3 ใช้คำว่า “โฮ้ย” เสียงวรรณยุกต์ [1], “รุ่ม” มีการแปรเสียงวรรณยุกต์ คือ [6] ~ [7] ในผู้พูดระดับอายุที่ 1 ใช้ “รุ่ม” [6] ในขณะที่ผู้ใช้ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 มีการแปรเป็น “รุ่ม” [7]

2. การแปรด้านศัพท์

การแปรด้านศัพท์ หมายถึง ศัพท์ที่มีความหมายเดียวกันแต่มีรูปศัพท์ต่างกัน 2 รูปขึ้นไป อาจเกิดขึ้นในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งหรือมากกว่า เช่น พื้นที่ การศึกษา อายุ เพศ เป็นต้น

การใช้คำนามของผู้พูด 3 ระดับอายุในตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ แต่ละระดับอายุมีการใช้ศัพท์ต่างกัน แต่มีความหมายเหมือนกัน การแปรของคำนามทั้ง 3 ระดับอายุ อาจแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ 1. การแปรศัพท์พยางค์หน้า 2. การแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้า 3. การแปรศัพท์พยางค์ท้าย 4. การแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์ท้าย

การแปรด้านศัพท์พยางค์หน้า

ผู้วิจัยพบว่าการแปรศัพท์พยางค์หน้าทั้ง 3 ระดับอายุที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 พบว่ามีการแปรศัพท์พยางค์หน้าจำนวน 4 คำตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 14 การแปรด้านศัพท์พยางค์หน้า

ลำดับ ที่	หน่วย อรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
	14	กึ่งก่า	ผึ่งก่า [phĩŋ ² - ka: ³]	กึ่งก่า [kiŋ ⁴ - ka: ³]	กึ่งก่า [kiŋ ⁴ - ka: ³]
	34	แมงป่องบ้าน	โต๊ะยายมัน [to: ^ʔ - ja:j ⁵ - man ⁵]	ทู่ยายมัน [thu: ⁶ - ja:j ⁵ - man ⁵]	โต๊ะยายมัน [to: ^ʔ - ja:j ⁵ - man ⁵]
	82	ถ้งขยะ	ทุงหยะ [thuŋ ² - ña: ^ʔ]	ถ้งหยะ [thaŋ ¹ - ña: ^ʔ]	ถ้งหยะ [thaŋ ¹ - ña: ^ʔ]
	129	ปาห้องโก๋	เจี้ยะโก๋ย [cia ⁴ - ko:j ³]	แจกโก๋ย [cɛ:k ⁴ - ko:j ³]	แจกโก๋ย [cɛ:k ⁴ - ko:j ³]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นการแปรศัพท์พยางค์หน้าในผู้พูด 3 ระดับอายุ พบว่ามีการแปรศัพท์พยางค์หน้าจำนวน 4 คำ ได้แก่ กึ่งก่า, แมงป่องบ้าน, ถ้งขยะ, ปาห้องโก๋ คำว่า “กึ่งก่า” มีการแปรศัพท์พยางค์หน้า คือ [kiŋ⁴] ~ [phĩŋ²] ในระดับอายุที่ 1 ใช้ “ผึ่งก่า” [phĩŋ²] ในขณะเดียวกัน ผู้ใช้ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ใช้ “กึ่งก่า” [kiŋ⁴] , “แมงป่องบ้าน” มีการแปรศัพท์พยางค์หน้า โต๊ะ [to:^ʔ] ~ [thu:⁶] ในระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 3 ใช้ “โต๊ะยายมัน” [to:^ʔ] ในขณะที่ผู้ใช้ในระดับอายุที่ 2 มีการแปรเป็น “ทู่ยายมัน” [thu:²] , “ถ้งขยะ” มีการแปรศัพท์พยางค์หน้า คือ [thuŋ²] ~ [thaŋ¹] ในผู้พูดระดับอายุที่ 1 ใช้ “ทุงหยะ” [thuŋ²] ในขณะเดียวกัน ผู้ใช้ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ใช้ “ถ้งขยะ” [thaŋ¹] , “ปาห้องโก๋” มีการแปรศัพท์พยางค์หน้า คือ [cia⁴] ~ [cɛ:k⁴] ผู้ใช้ระดับอายุที่ 1 ใช้ “เจี้ยะโก๋ย” [cia⁴] ในขณะที่ใช้ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ใช้ “แจกโก๋ย” [cɛ:k⁴]

การแปรด้านศัพท์เพิ่มในพยางค์คำหน้า

ผู้วิจัยพบว่าการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้าทั้ง 3 ระดับอายุที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 พบว่ามีการแปรศัพท์พยางค์ท้ายจำนวน 2 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 15 การแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์คำหน้า

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	98	กะทิ	เทะ [the:ʔ ⁶]	น้ำเทะ [na:m ⁷ - the:ʔ ⁶]	น้ำเทะ [na:m ⁷ - the:ʔ ⁶]
2.	134	หน้าอก	อก [na: ² - ʔɔk ³]	อก [ʔɔk ³]	หน้าอก [na: ² - ʔɔk ³]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้าในผู้พูด 3ระดับอายุ พบว่ามีการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้า พบว่ามีการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้าจำนวน 2 คำ ได้แก่ หน้าอก กะทิ คำว่า “หน้าอก” มีการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้า คือ [ʔɔk³]- [na: - ʔɔk³] ในผู้ใช้ระดับอายุที่ 1 และ 2 ใช้ “อก” [ʔɔk³] ในขณะที่เดียวกันผู้ระดับอายุที่ 3 ใช้ “หน้าอก” [na:² - ʔɔk³] , “กะทิ” มีการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์ คือ [the:ʔ⁶]- [na:m⁷ - the:ʔ⁶] ในผู้ใช้ระดับที่ 1 ใช้ “เทะ” [the:ʔ⁶] ในขณะที่เดียวกันระดับที่ 2 และ 3 ใช้ “น้ำเทะ” [na:m⁷ - the:ʔ⁶]

การแปรด้านศัพท์พยางค์ท้าย

ผู้วิจัยพบว่าการแปรศัพท์พยางค์ท้ายทั้ง 3 ระดับอายุที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 พบว่ามีการแปรศัพท์พยางค์ท้ายจำนวน 2 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 16 การแปรด้านศัพท์พยางค์ท้าย

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	37	เมฆ	ขี้ลม [khi: ² - lom ⁵]	ขี้ลม [khi: ² - lom ⁵]	ขี้เมฆ [khi: ² -me:k ⁶]
2.	103	ตะบอง	ไม้บอง [ma:j ⁷ - bɔ:ŋ ³]	ไม้บอง [ma:j ⁷ - bɔ:ŋ ³]	ไม้พลอง [ma:j ⁷ - phiɔ:ŋ ⁵]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นการแปรศัพทพยางค์ท้ายในผู้พูด 3 ระดับอายุ พบว่ามีการแปรด้านศัพทพยางค์ท้ายจำนวน 2 คำ ได้แก่ เมฆ, ตะบอง คำว่า “เมฆ” มีการแปรศัพทพยางค์ท้าย คือ [lom⁵] ~ [me:k⁶] ในระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 ใช้คำว่า “ซีลม” [lom⁵] ในขณะที่เดียวระดับอายุที่ 3 ใช้ “ซีเมฆ” [me:k⁶] , “ตะบอง” มีการแปรศัพทพยางค์ท้าย คือ [bɔ:ŋ³] ~ [phlɔ:ŋ⁵] ในระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 ใช้ “ไม้บอง” [bɔ:ŋ³] ในขณะเดียวกันผู้ใช้ระดับที่ 3 ใช้ “ไม้พลอง” [phlɔ:ŋ⁵]

การแปรด้านศัพทเพิ่มเติมในพยางค์ท้าย

ผู้วิจัยพบว่าการแปรศัพทเพิ่มเติมในพยางค์ท้ายใน 3 ระดับอายุที่ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 พบว่ามีการแปรศัพททั้งคำ จำนวน 1 คำ ตัวอย่างคำปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 17 การแปรด้านศัพทเพิ่มเติมในพยางค์ท้าย

ลำดับที่	หน่วยอรรถ	คำนาม	ระดับอายุที่ 1	ระดับอายุที่ 2	ระดับอายุที่ 3
1.	144	กาน้ำร้อน	ก้ำหน่าม [ka: ⁴ - na:m ⁷]	ก้ำหน่าม [ka: ⁴ - na:m ⁷]	ก้ำหน่ามหร้อน [ka: ⁴ - na:m ⁷ - rɔ:n ⁷]

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นการแปรศัพทเพิ่มเติมในพยางค์ท้ายในผู้พูด 3 ระดับอายุ พบว่ามีการแปรศัพทเพิ่มเติมในพยางค์ท้ายจำนวน 1 คำ ได้แก่ “กาน้ำร้อน” คำว่า “กาน้ำร้อน” มีการแปรศัพทเพิ่มเติมในพยางค์ท้าย คือ [ka:⁴ - na:m⁷] ~ [ka:⁴ - na:m⁷ - rɔ:n⁷] ผู้ใช้ในระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 ใช้ “ก้ำหน่าม” [ka:⁴ - na:m⁷] ในขณะเดียวกันผู้ใช้ระดับที่ 3 ใช้ “ก้ำหน่ามหร้อน” [ka:⁴ - na:m⁷ - rɔ:n⁷] มีรูปแบบแปรแตกต่างกันไปจากระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2

ดังจะเห็นได้ว่า การแปรคำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ ได้แก่ ระดับอายุที่ 1 คือ 51 ปีขึ้นไป, ระดับอายุที่ 2 คือ 31 – 50 ปี และระดับอายุที่ 3 คือ 15 – 30 ปี ทั้ง 3 ระดับอายุมีการแปรด้านเสียงจำนวน 13 คำ การแปรด้านศัพทมีจำนวน 9 คำ

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การใช้คำนามและการแปรของคำนามในผู้พูดสามระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่” จากการศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นมาสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

การใช้คำนามในผู้พูดสามระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ จากผู้บอกภาษาทั้ง 30 คน พบว่ามีการใช้คำนามในผู้พูดสามระดับอายุใช้ศัพทร่วมกันเป็นจำนวน 106 คำ ใช้คำภาษาไทยถิ่นในชีวิตประจำวันต่างกันทั้งหมดเพียงจำนวน 3 คำ และมีการใช้ศัพทต่างกันตามระดับอายุที่ 1 และ ระดับอายุที่ 2, ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ตลอดจนระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 3 เป็นจำนวน 84 คำ ซึ่งระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 นิยมใช้คำนามว่า “โลก” เป็น “ดูเนีย [du:⁴ - nia:¹]

ส่วนระดับอายุที่ 3 นิยมใช้คำว่า “โลก” เป็น “โลก [lo:k⁶]” ดังจะชี้ให้เห็นว่าอายุเป็นตัวแปรหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้การใช้ภาษาต่างกัน ไม่เพียงแต่การใช้คำนามเท่านั้นที่มีความแตกต่างกันแม้กระทั่งสำเนียง คำศัพท์ก็มีการใช้ที่ต่างกันต่างบริบทหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่าการใช้ศัพท์ที่มีความแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า “ดวงจันทร์” ระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 เรียกว่า “เดือน [dian³]” ในขณะที่ระดับอายุที่ 3 เรียกว่า “ดวงจันทร์ [duaŋ⁴ - can³]” คำว่า “นกแสก” ระดับอายุที่ 1 ใช้ “น็อกฮูกหน้า [nɔk⁷ - hu:k⁶ - na:² - kha:w¹]” ระดับอายุที่ 2 ใช้ “น็อกแสก [nɔk⁷ - sɛ:k²]” ระดับอายุที่ 3 ใช้ “น็อกฮูก [nɔk⁷ - hu:k⁶]” เป็นต้น การที่แต่ละระดับอายุมีการใช้คำนามที่มีการแปรด้านเสียงที่ต่างกัน หรือมีการใช้คำนามที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมทางสังคมของท้องถิ่น เช่น อาชีพ การศึกษา หรือแม้แต่การอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานของบุคคลภายนอกพื้นที่ มักเป็นตัวแปรที่ทำให้ภาษาแตกต่างไปจากพื้นที่อื่น อิทธิพลจากภาษาถิ่นอื่นและภาษาไทยมาตรฐานสามารถเข้ามามีบทบาทในชุมชนนี้ได้เช่นกัน ดังที่ผู้วิจัยเห็นว่าการคำนามบางคำมีอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานที่แปรคำของถิ่นเดิม เช่นคำว่า กิ่งก่า ระดับอายุที่ 1 เรียกว่า ผึ่งก่า [phɪŋ² - ka:³], ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 เรียกว่า กิ่งก่า [kiŋ⁴ - ka:³] เป็นต้น จะเห็นได้ว่าอิทธิพลภาษาไทยมาตรฐานเข้ามามีบทบาทในระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 มีการแปรไปจากระดับอายุที่ 1 ที่ใช้คำถิ่นเดิม

ประเด็นในเรื่องของการแปรคำนามในผู้พูดสามระดับอายุ ตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ พบว่ามีการแปรเสียงและศัพท์ การแปรเสียงพบว่าจากรายการคำนาม 150 คำ มีการแปรเสียงทั้งหมดจำนวน 13 คำ ได้แก่ การแปรเสียงพยัญชนะต้นมีจำนวน 2 คำ การแปรเสียงสระในพยางค์หน้าจำนวน 1 คำ การแปรเสียงสระในพยางค์ท้ายจำนวน 2 คำ และการแปรเสียงวรรณยุกต์จำนวน 8 คำ ตัวอย่างเช่น คำว่า ฟุ่น ในระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 เรียกว่า “ถุน” ในขณะเดียวกันระดับอายุ 3 มีการแปรเสียงพยัญชนะต้นเป็น “ฟุ่น” จะเห็นได้ว่ามีการแปรเสียงพยัญชนะต้นคือ [th] ~ [f], คำว่า สังกะสี ในระดับอายุที่ 1 มีการใช้เสียงวรรณยุกต์ที่ [1] ในคำว่า สังกะสี ในขณะที่ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 มีการแปรเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ [2] ต่างไปจากระดับอายุที่ 1 เป็นต้น จากตัวอย่าง 2 คำนี้ แสดงถึงอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐานที่เริ่มเข้ามามีบทบาทในชุมชน ทำให้ภาษาถิ่นเดิมมีการแปรคล้ายภาษาไทยมาตรฐานยิ่งขึ้น

การแปรศัพท์มีจำนวนทั้งหมด 9 คำ ได้แก่ การแปรศัพท์ในพยางค์หน้าจำนวน 4 คำ การแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้าจำนวน 2 คำ การแปรศัพท์ในพยางค์ท้ายจำนวน 2 คำ และการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์ท้ายจำนวน 1 คำ ตัวอย่างเช่น คำว่า กิ่งก่า มีการแปรศัพท์พยางค์หน้าคือ [kiŋ⁴] ~ [phɪŋ²] ในระดับอายุที่ 1 ใช้ “ผึ่งก่า [phɪŋ² - ka:³]” ในขณะเดียวกันผู้ใช้ระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ใช้ “กิ่งก่า [kiŋ⁴ - ka:³]” มีรูปแบบแตกต่างไปจากระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3, ตัวอย่างการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้ามีคำว่า หน้าอก มีการแปรศัพท์เพิ่มในพยางค์หน้าคือ [ɲɔk³] ~ [na:² - ɲɔk³] ผู้ใช้ระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 ใช้ “อ็อก” [ɲɔk³] ในขณะเดียวกันผู้ใช้ระดับอายุที่ 3 ใช้ “หน้าอ็อก [na:² - ɲɔk³]” มีรูปแบบแตกต่างจากระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 เป็นต้น จากตัวอย่าง 2 คำนี้ ทำให้เห็นได้ว่าภาษาถิ่นมีรูปแบบการแปรที่หลากหลายให้ผู้วิจัยได้ศึกษาและเห็นความสำคัญของภาษาถิ่น

จากการศึกษาในงานวิจัยนี้ในภาพรวมพบว่า ตัวแปรเรื่องอายุมีผลต่อการแปรเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้ ตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ กล่าวคือ ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 3 มีการใช้ภาษาที่แตกต่างไปจากระดับอายุที่ 1 เป็นจำนวนมากที่สุด จำนวน 34 คำ ส่วนผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 มีทั้งการใช้ภาษาที่แตกต่างและเหมือนกับระดับอายุที่ 1 มากกว่าระดับอายุที่ 3 ซึ่งการที่ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับภาษาถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันของชาวบ้านตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ แสดงให้เห็นถึง

การเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เกิดขึ้นในชุมชนทั้ง 10 หมู่บ้าน วาระดับอายุที่ 3 ซึ่งอยู่ระหว่าง 15-30 ปี มีการดำเนินภาษาที่แตกต่างจากระดับอายุที่ 1 และ 2 มากกว่าระดับอายุที่ 1 และ 2 แตกต่างกันเสียอีก ซึ่งสอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ของ รัชฎาภรณ์ ผละฤทธิ์ [5] เรื่อง การแปรเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดสงขลา ตามตัวแปรอายุและถิ่นที่อยู่ของผู้พูด ที่ผลสรุปว่า ผู้บอกภาษาในกลุ่มวัยรุ่นมีการใช้รูปแปรของเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างไปจากผู้บอกภาษาในกลุ่มผู้สูงอายุ ส่วนผู้บอกภาษาในกลุ่มวัยกลางคนมีทั้งการใช้รูปแปรที่ปรากฏในผู้บอกภาษากลุ่มผู้สูงอายุและกลุ่มวัยรุ่น แต่อย่างไรก็ตามการใช้ภาษาในตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ ยังคงมีการแปรภาษาค่อนข้างน้อย เนื่องจากมีการสื่อสารในชีวิตประจำวันระหว่าง 3 ระดับอายุ และยังได้รับอิทธิพลทางภาษาจากภายนอกไม่มาก ทำให้ไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาจนไม่เหลือเค้าโครงของภาษาถิ่นเดิมได้

สรุปผลการวิจัย

ดังจะเห็นได้ว่าการใช้คำนามของชาวบ้านในตำบลเกาะกลาง อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ มีการใช้คำนามเหมือนกันในอัตราสูง จำนวน 106 คำ รองลงมาคือมีการใช้คำนามต่างกันของผู้พูด 2 ระดับอายุอยู่ในอัตราปานกลาง จำนวน 84 คำ และการใช้คำนามในระดับอายุเดียวกันใช้ศัพท์ต่างกัน จำนวน 51 คำ ตลอดจนมีการใช้ศัพท์ต่างกันทั้งหมดในอัตราน้อย จำนวน 3 คำ ซึ่งอาจสรุปได้ว่าระดับอายุอาจเป็นหนึ่งในปัจจัยที่เป็นตัวแปรหนึ่งในการทำให้การใช้คำนามรวมไปถึงการใช้ภาษามีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันไปตามระดับอายุ ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยอีกหลาย ๆ ด้านที่เป็นตัวแปรควบคุม เช่น เพศ การศึกษา อาชีพ หมู่บ้าน เป็นต้นและจากงานวิจัยฉบับนี้ สามารถอธิบายได้ว่าการใช้คำนามในผู้พูด 3 ระดับอายุ ระดับอายุที่ 1 มีการใช้ภาษาต่างกันมากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- [1] อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธ์. (2541). ภาษาศาสตร์สังคม (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [2] อชญา ปลอดแก้ว. (2551). การเปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ระหว่างผู้พูด 3 ระดับอายุ อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- [3] พงนิ สิริอักษรสาสน์. (2552). ภาษาถิ่นของไทย (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- [4] วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2547). ภาษาไทยถิ่น (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- [5] รัชฎาภรณ์ ผละฤทธิ์. (2558). การแปรเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา ตามตัวแปรอายุและถิ่นที่อยู่ของผู้พูด. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.